

En kort novell om vargar på sin färd hem genom en mörk vinterskog. Lämna jättegärna en kommentar!

Vargar I Vildmarken

Det är mörkt. Skogen reser sig högt och tätt runt omkring oss. Fastän den är mitt hem så känner jag mig otrygg i den. Fast än jag är ett farligt rovdjur så är jag rädd i den. Vinden blåser i min päls och snön kyler mina tassar. Den biter sig fast i mig och smälter alldeles för långsamt.

Min far ser bak mot mig och skäller. Säger åt mig att skynda på. Säger åt mig att hålla mig nära. Men det är jobbigt. Vi har vandrat så länge i snön nu att kylan börjat hålla sig närmare än vad far gör.

Ju längre vi går desto fortare faller snön från himlen. Ju längre vi går desto högre kurrar min mage. Jag är stel av källden och utmattad av färden. Men jag kämpar på. Far säger att vi inte kan vila förrän vi kommit fram till vår varma och säkra rastplats. Han säger att vi aldrig kommer kunna orka fortsätta om vi stannar här ute, att vi aldrig kommer vakna om vi somnar. Det gör mig ännu räddare. Räddare än vad jag redan är.

Vi rundar en krök och kommer fram till floden. Den är såklart genomfrusen vid den här årstiden och vinden blåser hårdare här då skogen är glesare. Vinden och snön piskar oss i ansiktet. Jag kisar och fokuserar på far framför mig som leder vägen fram över floden.

En kraftig vind blåser omkull benen under mig och jag ramlar och slår hakan i isen. Jag gnyr till. Far stannar och väntar tills jag rest mig innan vi fortsätter.

När vi kommit halvvägs över floden stannar far så tvärt att jag krockar med honom. Jag ser upp på honom och undrar vad som står på. Jag ser på honom att han har uppfattat ett hot. Snart känner jag av det också. Blåsten för med sig en lukt och snart ser jag vargflocken på andra sidan floden. De går långsamt mot oss med blottade tänder och rest ragg. Rädslan slår rot i mig och fäster mig i marken. Vi har gått rakt in i deras territorium. Flocken letar sig ned till floden där de börjar vanka av och an med hungriga blickar.

När far ställer sig i försvarsposition och morrar tillbaka inser jag att vi är dömda.

Just som ledaren ger sin signal lägger jag benen på ryggen och följer floden söderut så fort jag kan. Jag hör far. Han ligger tätt bakom mig och flåsar minst lika mycket som jag. Han skäller. Beordrar mig att springa fortare. Beordrar mig att inte stanna. För om jag stannar kommer jag inte kunna fortsätta. Om jag stannar så blir det det sista jag gör.

Plötsligt snubblar jag. Den hårda vinden träffar mig i sidan och skjutsar mig över isen. Jag sprattlar med benen när jag försöker hitta ett fäste för att ta mig upp igen. Far skäller efter mig. Beordrar mig att resa mig.

Bakom oss hör jag flocken och hur de gläfsar efter oss. De kommer närmare och närmare. Jag kan känna deras hamrande steg i isen likt åskan som mullrar i himlen och med ens griper vetskapen tag i mig. Om bara några sekunder kommer de vara över oss. Om bara några sekunder kommer blixten slå ned. Ettusenett, deras språng slår i marken. Ettusentvå, jag kan nästan känna andetagen flåsa mig i nacken.

Ettusentre, far tar sats och möter ledaren i luften. De tumlar till marken. Far gnyr och hamnar i underläge tryckt mot den kalla isen. Där skäller han igen. Beordrar mig en sista gång.

Fly.

Jag gör som han säger och springer söderut längst med floden innan de andra vargarna är över mig. Springer så fort som mina ben orkar bära mig. Samtidigt hör jag hur far slåss för sitt liv. Vinden bär med hans ljud av smärta.

Sen hör jag ingenting alls. Bara vind. Bara andetagen av vargarna som jagar mig. Sorgen fångar mitt hjärta i ett järngrepp och hugger mig i bröstkorgen så jag snubblar igen, men jag lyckas hålla mig på benen. Jag

fortsätter springa. För far sa åt mig att göra det.

Flocken slutar jaga mig efter en liten stund men jag fortsätter en bit till. Läger så mycket avstånd jag kan mellan oss tills tröttheten omfamnar mig.

Fars ord gör sig påminda: om du stannar kommer du inte kunna fortsätta, Men jag stannar ändå. När jag ser mig omkring inser jag att jag inte vet var jag är. Skogen känns större här och jag har aldrig känt mig så ensam i hela mitt liv. Så vilsen. Så borttappad. Far lovade att jag aldrig skulle behöva vara ensam, att vår familj alltid skulle finnas där vid min sida. Men han är död nu och han kan inte lova någonting längre. Kan inte lova att vi kommer hitta vägen hem. Kan inte lova att jag kommer kunna se soluppgången imorgon. Jag lutar huvudet bakåt och ylar upp mot den mörka himlen där inte ens stjärnorna tröstar längre.

Kylan är så nära nu att jag skakar våldsamt. Jag känner knappt av min kropp längre då den blivit som en isbit. Allt jag känner är sorgen och ensamheten. Den som hugger i mitt bröst gång på gång.

Jag haltar fram till en närliggande familj av granar.

Om du lägger dig ned kommer du inte kunna resa dig, viskar far i mitt huvud. Men jag lägger mig ned ändå. Läger mig under granarnas skyddande armar och tänker på min familj. Tänker på min mor och mina syskon som är hemma och väntar. Tänker på mina lektunder med mina syskon och på när vi brukar plaska i sjön när isens försvunnit. Jag tänker på hur fundersamma de kommer bli när jag och far aldrig återvänder och på hur ledsna de kommer bli när de får veta att far är död. Att jag lämnade honom.

Jag kryper ihop till en boll, försöker behålla den lilla värmen jag har kvar. Fars röst ekar i huvudet och gör en sista påminnelse.

Om du somnar kommer du inte vakna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren F.J.Will med Poeter.se id #45609 innehar upphovsrätten